

La tasca de cada dia

Lluitar per la unitat nacional combatent

El company Ramon Soliva, secretari del nostre Partit, en un recent article aparegut en aquestes columnes posava de relleu, valent-se d'exemples concrets, alguns aspectes unitaris de l'extraordinària campanya duta a cap dintre i fora del país per tal de salvar els 80 patriotes catalans en perill d'assassinats pels botxins falangistes.

Un deure nostre és el de valorar com es mereixen els múltiples exemples d'unitat que s'han produït d'encà que va plantejar la necessitat de la campanya a conseqüència de la denúncia feta per la Delegació del Comitè Central del Partit a Catalunya i, més tard, per la crida del nostre secretari general, company Joan Comorera, a favor dels 80 lluitadors democràtics que Franco vol exterminar.

Cal valorar-los, puix que moltes vegades, dissortadament, no s'arriba a copsar l'abast polític de les diverses manifestacions unitàries que registrem setmanalment i, sobretot, les perspectives que ens obren per a poder desenvolupar la nostra tasca d'unitat i lluita.

La carta del Consell Directiu d'Esquerra Republicana de Catalunya de l'interior del país al conseller de la Gran Bretanya a Barcelona. El document signat a Mèxic per més de 1.200 patriotes antifalangistes catalans i espanyols de totes les ideologies. Les signatures de dirigents i d'una gran quantitat de militants de l'Esquerra, de la C.N.T., d'Estat Català, de federals, etc., que es troben al peu de les resolucions adreçades als organismes internacionals. L'extraordinària mobilitació democràtica que es duu a cap a França, a la Gran Bretanya i a altres països i en la qual han pres i prenen part homes i dones de totes les tendències i ideologies són fets, entre altres, que no es poden deixar passar per alt, per tal com demostren primer, l'EXISTÈNCIA DE GRANS POSSIBILITATS UNITÀRIES i, segon, que la LLUITA CONTRA EL TERROR FRANQUISTA ES UN PODEROS MITJA PER A MOBILITZAR LA DEMOCRACIA MUNDIAL A FAVOR DE LA NOSTRA CAUSA REPUBLICANA.

Un això convé posar-ho de relleu, puix que algunes vegades, davant de certes dificultats en la realització del treball unitari hi ha qui arriba a la conclusió següent: «No hi ha res a fer. La unitat amb els obrers de la C.N.T. i els militants d'E.R. de C. es practica de manera impossible».

Una «munió d'exemples —n'hem citat uns quants més amunt—, demostren la falsedat d'aquests arguments que en alguna ocasió serveixen per a justificar la manca de confiança en les masses o, allò que és pitjor, una incomprensió i subestimació del treball d'unitat prop dels catalans antifalangistes.

Sabem prou bé que hi ha dificultats, que existeixen obstacles per a poder assolir resultats positius en el desenvolupament de la nostra tasca d'unitat combatent els catalans.

Els obstacles, però, han d'ésser superats, vençuts.

Els enemics de la República i de la democràcia, de les llibertats nacionals de Catalunya —des dels franquistes als agents de la capitulació—, saben que la unitat nacional combatent és l'arma més poderosa, en mans del poble, per a combatre'ls i vençer-los.

D'ací els nostres esforços per a fer fracassar els maneigs antiunitaris dels enemics de la República i de Catalunya.

En la nostra lluita per la unitat cal no oblidar mai aquest principis stalínistes: «No es tracta que l'avantguarda adquireixi la consciència que és impossible mantenir el vell ordre inevitablement i que les masses, les masses de milions d'homes, comprenquin la inevitabilitat d'aquest enfrontament i que manifestin que estan disposats a recolzar l'avantguarda. Les masses, però, només poden comprendre-ho a través de llur pròpia experiència.» (J. STALIN «Sobre els principis del leninisme».)

Raonem-ho amb unes quantes consideracions. El P. S. U. de C., avantguarda combatent de la lluita que el poble català mena contra el francofalangisme i els seus agents, té consciència de la inevitabilitat de l'enfonsament del règim franquista. Per tal de precipitar-lo i escurar el martiri del nostre poble i reconstruir la República i la democràcia, el P. S. U. de C. crida tots els antifranquistes a unir-se i combatre.

Avui, però, no tothom pot posseir encara aquesta consciència que té l'avantguarda, en la lluita antifranquista i republicana. No obstant, cal subratllar que, cada dia, nous nuclis de patriotes comprenen la necessitat d'unir-se i de lluitar contra el terrorisme de Franco i de la Falange.

Els resultats de la campanya per salvar els 80 lluitadors catalans en perill de mort en són la prova irrefutable.

Es evident que els catalans antifranquistes adquiriran més de pressa consciència de llurs deures unitaris i combatents en la mesura que el Partit realitzi prop d'ells un esforç polític constant, sense sectarisme, abordant per petits que siguin, tots els motius de coincidència patriòtica i antifranquista, per a dur endavant la nostra línia d'unitat nacional combatent.

(Passa a la 3ª pag.)

Llegiu a quarta pàgina

l'article de PASIONARIA

“Voluntat i mandat del poble”

Unitat

Proletaris de tots els països, uniu-vos!

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SETMANARI - Num 156 - Preu 10 fr. - 9 de juny del 1948 - Redacció i Administració: 33, r. de la Grange-aux-Belles, Paris (X^e)

UN MANIFEST D'UNITAT NACIONAL contra el terror falangista

Per un Patronat Català de Defensa de les Victimes del Franquisme

Signada per personalitats catalanes de les més diverses procedències, hem rebut una crida que diu així:

Catalans!

Fa més de nou anys que la nostra Pàtria sofreix l'opressió brutal del franquisme, sotmesa al cruel martiri del terror franco-falangista. Nou anys d'angoixa i de vexacions, de tortures, de persecució rabiosa, d'assassinats d'homes i dones patriotes, els millors fills del nostre poble.

Nou anys de bàrbara repressió franquista amb la vana pretensió de sotmetre i descatalanitzar Catalunya no han aconseguit ajupir el nostre poble, que no es resigna a ésser esclau, que és profundament democràtic i lluita heroicament per la reconquesta de la República i de les nostres llibertats nacionals.

L'odi de la Falange contra la nostra Catalunya republicana i progressista no fa distincions en la persecució dels catalans patriotes fidels als ideals de democràcia i llibertat. El franquisme odia Catalunya pel fet mateix que aquesta és el que és: Catalunya.

Carrasco i Formiguera i Sunyol i Garriga, Rahola i Peiró, Serrat i Girabau són símbols de milers de màrtirs de confessions distintes, de classes socials diverses, de diferents opinions. El terror franco-falangista es rabeja contra tot allò que és català i és volent fer de mort Catalunya que torturaren i assassinaren el President Lluís Companys.

No podent doblegar la voluntat del poble català, Franco intensifica el terror, inventa noves tortures, aplica la llei de fugues, munta processos monstruosos. Pretén d'aquesta manera ocultar o «legalitzar» els seus crims i escarnir les seves víctimes presentant els patriotes heroics com si fossin vulgars bandits i atracadors, delinqüents de dret comú.

Ara mateix es munta a Catalunya un monstruós procés contra 80 patriotes catalans. Se'ls ha escollit entre els patriotes que, adhuc presoners, no s'ajupen. Se'ls acusa de fets dels quals no poden ésser autors perquè en el moment de produir-se alguns ja eren a la presó i altres encara no eren a Catalunya. L'interès falangista és només d'exigir contra aquests patriotes penes capitals, com més millor, perquè així, pensen ells, podran ofejar en sang els afanyes de democràcia del poble català. El fiscal que en conclusions anteriors demanava 12 penes de mort ara en reclama setze.

Cridem tois els catalans a unir-se per denunciar els sinistres propòsits falangistes i salvar aquests patriotes, per demanar a l'opinió democràtica mundial que ens ajudi a exigir que siguin jutjats per un Tribunal civil i no per un injustificable Consell de guerra sumaríssim, que els sigui assegurat el dret de defensa, que puguin elegir lliurement llurs advocats defensors, que sigui garantit a aquests advocats el lliure exercici de llur missió.

En centrar la nostra acció d'avui en la defensa d'aquests 80 compatriotes, creiem que és deure dels democràtics catalans de fora de Catalunya organitzar, amb tots els mitjans al nostre abast, la defensa dels patriotes de l'interior i establir relacions amb els elements representatius dels altres pobles hispànics per ajudar-los mútuament en la defensa de les víctimes del terror franquista.

Considerem de necessitat imperiosa i inajornable la formació d'un Patronat Català de defensa de les víctimes del franquisme que investigui i denunciï permanentment les diferents modalitats del terror que s'abat implacable i creixent damunt de la nostra Pàtria martiritzada. Un Patronat Català que aixequi davant del món la seva veu i reporti al nostre poble el suport moral i material de la seva acció.

No ens guia cap interès particular partidista. Pensem en el suprem interès nacional de la Catalunya eterna que Franco i Falange voldrien destruir. Demanem l'adhesió i l'ajut de tots els democràtics catalans, de les organitzacions i entitats catalanes de l'exili per a aquesta obra de defensa dels catalans víctimes del franquisme.

Catalans! Perquè cessi el martiri de Catalunya. Visca Catalunya!

Dr. Josep QUERO MOLARES, ex-conseller de la Generalitat, professor de la Universitat de Barcelona. Dr. Antoni XIRAU, ex-conseller de la Generalitat, diputat al Parlament de Catalunya. Miquel VALDES, ex-conseller de la Generalitat, diputat al Parlament de la República. Josep FONTBERNAT, diputat al Parlament de Catalunya. Armand OBIOLS, escriptor. Just CABOT, escriptor. Apelles FENOSA, escriptor. Emili GRANIER-BARRERA, escriptor. Pau CIRERA, farmacèutic. Dr. Joan AGUASCA, metge. Reix BERTRAL de SERRA, professora. Pere ARDIACA, periodista. J. TRULLS. Lluís BOIXADÈR, dibuixant.

Per a adhesions, Armand OBIOLS, Hôtel des Sociétés Savantes, 28, rue Serpente, PARIS (VI).

TENIM A HONOR AJUDAR ELS RABASSAIRES COMBATENTS

Per haver atès com mereix el prec degudament signat, plenament responsable, de publicar la crida d'un grup de rabassaires adreçada a tots els adherents de llur organització i a tots els pagesos catalans, el nostre òrgan «LLUITA», ha estat objecte d'un atac premeditat per part de certs membres del Consell Executiu de la Unió de Rabassaires.

El senyor Pau Padró s'ha sentit impotent de respondre en deguda forma els plantejaments polítics i patriòtics que públicament fan els rabassaires que no han renunciat a llur condició de pagesos treballadors i ha cercat el recurs ressecat d'atribuir a influències alienes la iniciativa dels signants de la crida esmentada.

«LLUITA» accepta amb satisfacció la responsabilitat d'haver donat cabuda en les seves pàgines a un escrit que, per altra banda, se'ns assegura que ha estat tramès amb el mateix prec a altres òrgans catalans de premsa.

Pel que fa a la iniciativa que Padró nega en els signants, només volem dir que una de les condicions més preteses que sempre ha caracteritzat la pàgina treballadora de Catalunya, a la pròpia Unió de Rabassaires, ha estat la seva capacitat d'iniciativa creadora en organitzar-se, en respondre a totes les mates arts de la reacció feudal i del feixisme.

Després volem dir que el recurs que sempre ha usat la reacció feudal i terratenent contra la pàgina progressiva, quan s'organitza, ha estat que responia a influències alienes a ella. Els objectius reaccionaris eren ben clars. D'una banda, fer per a frenar la combativitat dels pagesos que s'incorporaven a la vida política; de l'altra, treballar per isoler llurs capdavanters de les masses pageses i del poble; finalment posar-ho tot en joc per aconseguir el monopoli permanent del domini polític amb el mínim d'intreballs.

El senyor Pau Padró, en negar la iniciativa dels rabassaires, dels pagesos catalans que reivindiquen el paper que el corraspon en la lluita contra el franco-falangisme, en defensa de la República i de les llibertats nacionals de Catalunya, es condueix com el més vulgar agent de la reacció catalana, com un element reaccionari el mateix.

No hi fa res que el seu nom aparegui en darrers lloc entre els signants de l'atac al nostre òrgan, que a la vegada és un atac contra el nostre Partit. Tothom sap que, si bé no és l'únic, dels tres signants, ell és el primer responsable d'atribuir el monopoli permanent del domini polític amb el mínim d'intreballs.

El senyor Pau Padró, en negar la iniciativa dels rabassaires, dels pagesos catalans que reivindiquen el paper que el corraspon en la lluita contra el franco-falangisme, en defensa de la República i de les llibertats nacionals de Catalunya, es condueix com el més vulgar agent de la reacció catalana, com un element reaccionari el mateix.

No hi fa res que el seu nom aparegui en darrers lloc entre els signants de l'atac al nostre òrgan, que a la vegada és un atac contra el nostre Partit. Tothom sap que, si bé no és l'únic, dels tres signants, ell és el primer responsable d'atribuir el monopoli permanent del domini polític amb el mínim d'intreballs.

El senyor Pau Padró, en negar la iniciativa dels rabassaires, dels pagesos catalans que reivindiquen el paper que el corraspon en la lluita contra el franco-falangisme, en defensa de la República i de les llibertats nacionals de Catalunya, es condueix com el més vulgar agent de la reacció catalana, com un element reaccionari el mateix.

No hi fa res que el seu nom aparegui en darrers lloc entre els signants de l'atac al nostre òrgan, que a la vegada és un atac contra el nostre Partit. Tothom sap que, si bé no és l'únic, dels tres signants, ell és el primer responsable d'atribuir el monopoli permanent del domini polític amb el mínim d'intreballs.

El senyor Pau Padró, en negar la iniciativa dels rabassaires, dels pagesos catalans que reivindiquen el paper que el corraspon en la lluita contra el franco-falangisme, en defensa de la República i de les llibertats nacionals de Catalunya, es condueix com el més vulgar agent de la reacció catalana, com un element reaccionari el mateix.

No hi fa res que el seu nom aparegui en darrers lloc entre els signants de l'atac al nostre òrgan, que a la vegada és un atac contra el nostre Partit. Tothom sap que, si bé no és l'únic, dels tres signants, ell és el primer responsable d'atribuir el monopoli permanent del domini polític amb el mínim d'intreballs.

El senyor Pau Padró, en negar la iniciativa dels rabassaires, dels pagesos catalans que reivindiquen el paper que el corraspon en la lluita contra el franco-falangisme, en defensa de la República i de les llibertats nacionals de Catalunya, es condueix com el més vulgar agent de la reacció catalana, com un element reaccionari el mateix.

No hi fa res que el seu nom aparegui en darrers lloc entre els signants de l'atac al nostre òrgan, que a la vegada és un atac contra el nostre Partit. Tothom sap que, si bé no és l'únic, dels tres signants, ell és el primer responsable d'atribuir el monopoli permanent del domini polític amb el mínim d'intreballs.

El senyor Pau Padró, en negar la iniciativa dels rabassaires, dels pagesos catalans que reivindiquen el paper que el corraspon en la lluita contra el franco-falangisme, en defensa de la República i de les llibertats nacionals de Catalunya, es condueix com el més vulgar agent de la reacció catalana, com un element reaccionari el mateix.

No hi fa res que el seu nom aparegui en darrers lloc entre els signants de l'atac al nostre òrgan, que a la vegada és un atac contra el nostre Partit. Tothom sap que, si bé no és l'únic, dels tres signants, ell és el primer responsable d'atribuir el monopoli permanent del domini polític amb el mínim d'intreballs.

El senyor Pau Padró, en negar la iniciativa dels rabassaires, dels pagesos catalans que reivindiquen el paper que el corraspon en la lluita contra el franco-falangisme, en defensa de la República i de les llibertats nacionals de Catalunya, es condueix com el més vulgar agent de la reacció catalana, com un element reaccionari el mateix.

No hi fa res que el seu nom aparegui en darrers lloc entre els signants de l'atac al nostre òrgan, que a la vegada és un atac contra el nostre Partit. Tothom sap que, si bé no és l'únic, dels tres signants, ell és el primer responsable d'atribuir el monopoli permanent del domini polític amb el mínim d'intreballs.

CATALANS, espanyols tots!

Feu que els nacionals dels països on residiu escriguin a les següents adreces demanant que els 80 patriotes catalans a Espanya siguin jutjats per un tribunal civil i amb garanties de defensa:

Consolat General dels Estats Units, Jorques, n.º 18; Consolat de la Gran Bretanya, Jorques, n.º 16; Consolat de Bèlgica, Còrsega, n.º 302; Consolat de França, Plaça Catalunya, n.º 29; Consolat d'Itàlia, Mallorca, n.º 370.

Bisbat, Bisbe Iruirita n.º 5; Jutjats Militars, Rambla Santa Mònica, n.º 29; Jutjat d'Instrucció n.º 2; Palau de Justícia; Govern Civil; Avinguda Marqués de l'Argentera; Capitania General, Passeig de Colom n.º 15; Ajuntament de Barcelona, Plaça de Sant Jaume.

La GUERRA contra el FRANQUISME

En la línia dels marins del "Potemquin"

Dos regiments franquistes fan la vaga de la fam

Com un altre símptoma, més ben dit, una altra prova de la descomposició del règim franquista, hem vist en síntesi la notícia que l'Ider Press ha donat el dia 4. En dues casernes, allunyades l'una de l'altra pels 700 quilòmetres que separen València de Càceres, els soldats de dos regiments han fet la vaga de la fam durant 24 hores per protestar del ranxo infecte que Franco dona a la tropa.

Aquesta vaga, que a Espanya té precedents en la sublevació dels soldats de la caserna del Carme a Saragossa el 1919 s'ha produït malgrat la disciplina imposada per una oficialitat filla de les castes més reaccionàries de la societat espanyola, el senyotisme terratenent i financer hauria de demostrar a quin grau arriba ja el descontentament del nostre poble contra el règim de botxins que terroritza els pobles hispànics i els mata de gana.

En efecte, mai els soldats espanyols no havien estat sotmesos a una disciplina tan brutal com ara, mai no havien anat tan mal alimentats. L'única cosa en la qual han guanyat és en els uniformes, compensació sarcàstica però, en un exercici que marxa amb la panxa tan prima, un exercici habilitat a l'alemanya i mantingut sobre les armes pels mateixos objectius agressors de la pesta hitleriana destruïda per l'Exèrcit Soviètic ara fa tres anys a Berlín.

Però és estat, doncs, la vaga de les casernes de València i Càceres? Ha estat la protesta col·lectiva d'una tropa, que comença a rebel·lar-se de la disciplina imposada per una oficialitat filla de les castes més reaccionàries de la societat espanyola, el senyotisme terratenent i financer hauria de demostrar a quin grau arriba ja el descontentament del nostre poble contra el règim de botxins que terroritza els pobles hispànics i els mata de gana.

Però és estat, doncs, la vaga de les casernes de València i Càceres? Ha estat la protesta col·lectiva d'una tropa, que comença a rebel·lar-se de la disciplina imposada per una oficialitat filla de les castes més reaccionàries de la societat espanyola, el senyotisme terratenent i financer hauria de demostrar a quin grau arriba ja el descontentament del nostre poble contra el règim de botxins que terroritza els pobles hispànics i els mata de gana.

Però és estat, doncs, la vaga de les casernes de València i Càceres? Ha estat la protesta col·lectiva d'una tropa, que comença a rebel·lar-se de la disciplina imposada per una oficialitat filla de les castes més reaccionàries de la societat espanyola, el senyotisme terratenent i financer hauria de demostrar a quin grau arriba ja el descontentament del nostre poble contra el règim de botxins que terroritza els pobles hispànics i els mata de gana.

Però és estat, doncs, la vaga de les casernes de València i Càceres? Ha estat la protesta col·lectiva d'una tropa, que comença a rebel·lar-se de la disciplina imposada per una oficialitat filla de les castes més reaccionàries de la societat espanyola, el senyotisme terratenent i financer hauria de demostrar a quin grau arriba ja el descontentament del nostre poble contra el règim de botxins que terroritza els pobles hispànics i els mata de gana.

Però és estat, doncs, la vaga de les casernes de València i Càceres? Ha estat la protesta col·lectiva d'una tropa, que comença a rebel·lar-se de la disciplina imposada per una oficialitat filla de les castes més reaccionàries de la societat espanyola, el senyotisme terratenent i financer hauria de demostrar a quin grau arriba ja el descontentament del nostre poble contra el règim de botxins que terroritza els pobles hispànics i els mata de gana.

Artilleria, tancs i avions contra els guerrillers

Davant l'amplitud que pren el moviment guerriller i la resistència contra el règim de terror que impera a Espanya, Franco s'ha vist obligat, segons la Unió Press, a posar mà de l'artilleria, dels tancs i dels avions per a poder fer front als valents soldats sense uniforme de la República.

Com s'armen els soldats de la República

Una unitat guerrillera que opera a la província de Ciudad Real va assaltar la setmana passada la finca San Rafael, prop de Castellar de Santiago, propietat d'un conegut falangista, amb la intenció d'apoderar-se de les armes que hi trobessin. El resultat de l'operació fou que els guerrillers van sortir amb dotze rifles i tres escopetes que han anat a engrandir el parc de les guerrilles i tots els patriotes que van prendre part a l'assalt van retirar-se d'allò més carregats amb les municions que van trobar a la casa.

Les dones de Pontevedra han donat una lliçó als lladres de Proveïments

Els esbirros de Proveïments de Pontevedra van rebre el passat dia 14 de maig una bona lliçó que els ensenyava a anar més amb compte. Resulta que el servei de Proveïments té emmagatzemades una gran quantitat de patates velles i d'entes i les ven al preu de 2,90 pessetes el quilò. Mentrestant, els pagesos dels voltants porten al mercat patates novelles i les venen a 1,50. Naturalment, les patates de Proveïments es venien a més car que les patates novelles de la cova de lladres que és Proveïments i decidí impedir, per la força, que els pagesos venguessin més barat que Proveïments. Amb aquestes bones intencions, es presentaren al mercat un grup d'agents de Proveïments i pistola en mà, intentant requisar les patates novelles i impedir que continués la venda. La maniobra no passà desapercibuda per les dones que es trobaven fent la compra i s'armà una gresca gran.

Al costat d'això, el botxí dels pobles hispànics sotmet a un entrebancament especial els agents de les forces repressives que estan destinats a lluitar per tots els mitjans contra la influència republicana i antifranquista dels medis excitats a França, Itàlia i Amèrica Llatina.

Dos sacerdots acusats de prestar ajut als guerrillers

La lluita dels guerrillers abasta cada dia més sectors de la societat hispànica, té més simpaties i més ajuts. Tot això treu de pollaguera les forces repressives franquistes, les quals troben més fàcil venjar-se dels patriotes indefensos que no pas sotmetre a la muntanya a batres contra els soldats de la República.

Un guàrdia civil mort i quatre patriotes assassinats

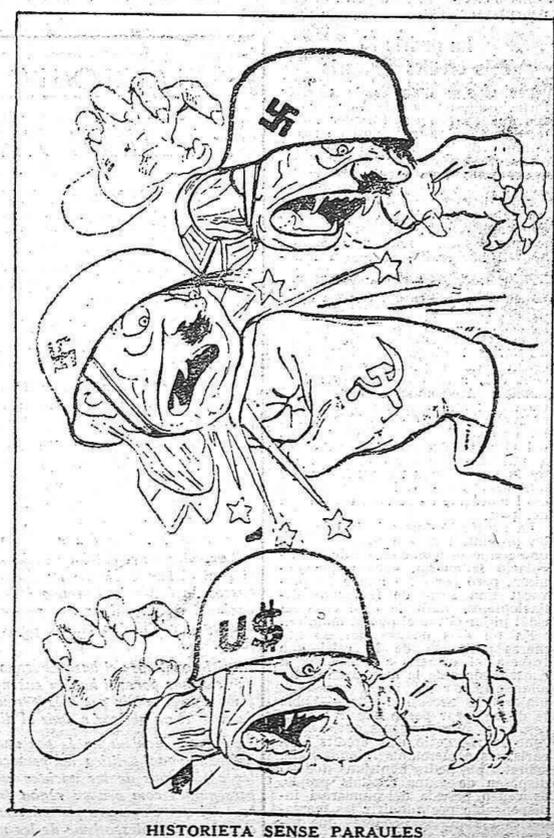
Al municipi de Teo Padron, a la província de la Corunya, la guàrdia civil va preparar una emboscada contra els guerrillers gal·lesos. Quatre combatents de la República foren vilment assassinats. No hi fa res que el seu nom aparegui en darrers lloc entre els signants de l'atac al nostre òrgan, que a la vegada és un atac contra el nostre Partit. Tothom sap que, si bé no és l'únic, dels tres signants, ell és el primer responsable d'atribuir el monopoli permanent del domini polític amb el mínim d'intreballs.

Així moriran tots els confidents

Els guerrillers asturians van tenir notícies que un tal Emilio Piguero Vázquez, que havia pertanyut a una organització antifranquista, s'havia posat al servei de la Falange. Aquest traïdor havia actuat com a confident i havia delatat no pocs republicans que tenien activitats polítiques i combatents.

Els falangistes van per llana... i surten esquilats

Al poble del Dousada, comarca de Piedrafita a la província de Lugo, els guerrillers van baixar a la vila per a donar-hi un míting de propaganda republicana. Per tal d'evitar aquesta concentració, els falangistes es van mobilitzar com un sol home i, tot seguit, de les paraules tothom va passar als fets, de la qual cosa va resultar un falangista mort i un altre de ferit. No cal dir com tot Carbayin ha trobat d'allò més ben aplicada aquesta justícia.

ELS RABASSAIRES S'HAN REUNIT EN ASSEMBLEA A TOLOSA

ANALFABETISME D'ESTAT

El republicà reclamarà escolles. I de passada, quan vam governar, vam fer-ne en quantitats respectables.

citat, aigua i comunicacions — un magatzemista compra el seu finançament districte de Madrid a un túnel obscuro — claveres, hospitals, cases de socors, puix la gent de Madrid, que tampoc no en té, acut a la insuficiència que s'ha produït.

Mal no havia quedat tan evident la ideologia de «Muera la inteligencia» trislament proclamada per Millan Astray.

Catalans! Escolteu Ràdio Espanya Independent

Ràdio Espanya Independent. Emet cada dia a les 4:30, 5:30, 6:30, 7:30 de la tarda per ondes de 19,5, 23, 34,2 metres.

Ràdio Belgrad. En les seves emissions en català cada dimecres i diumenge, a dos quarts d'onze del vespre per ondes curtes de 49,18 metres.

Són tres les de la tarda i al Casal Català de Tolosa comencen a arribar els rabassaires, que acudeixen a la crida que se'ls ha adreçat.

Tots els que van arribant expressen llur preocupació per la puntualitat en l'hora. Els nostres pàges volen ésser puntuals en tot. En els congressos, en les col·lectes, en pagar els crèdits que se'ls han atorgat, en acudir a les reunions a què se'ls convoca...

Un ha hagut de fer vuit o deu quilòmetres a peu, després agafar el «car» fins a l'estació i el tren no ha arribat fins a dos quarts de quatre. Però ha vingut, Gaietà, tots han hagut de vèncer inconvenients d'aquesta mena i, amb tot, han acudit en nombre superior al que els organitzadors havien previst.

Sense adonar-nos-en ens trobem davant del pagès del Penedès, del Maresme, del Valles, del Camp, de la Conca de Barberà, de les Garrigues, del Priorat, de l'Urgell, del Segrià, del Baix Ebre, de la Noguera, de la Selva, de l'Empordà. Sense adonar-nos-en ens trobem davant d'una gran expressió de la pagesia catalana.

Uns parlen de la vinya, altres dels olivers, altres del blat, altres de l'aviram i del bestiar.

Uns ens coneixen de temps. «Quant lluites hem menat junts! Te'n recordes?»— ens diuen amb certa evocança. Altres es troben per primera vegada, però es fan tot seguit d'altres més amics.

Recorden els experiments de les millors arades, de les millors llavors; dels millors adobs. Recorden la mulla i el carro i els miracles de força que la mulla pròpia feia superiors a totes les pujades. Recorden la casa pròpia, pujada pedra a pedra a costa d'incomptables sacrificis... llur Sindicat Cooperatiu, joia del poble i orgull de la pagesia catalana.

Recorden tot això i pensen en la sort que ha corregut tot sota la grapa de la llagosta falangista. Recorden la República i la Catalunya Autònoma, les lleis de la Generalitat que havien reconegut el dret d'usufructuar la terra que treballaven. Ho recorden i senten necessitat de fer com ho fan, de lluitar per recobrar-ho.

Tots suposen endevinar els noms dels pàges que més lluiten a Catalunya contra el franquisme. Els coneixen de sempre, i tot tenint-los presents, se'ls calen.

Tots convenen que només amb la República, només amb el triomf de la voluntat popular, lliurement i democràticament manifestada, poden pensar a recobrar allò que el francofalangisme els ha arrabassat de les mans: la llibertat política i el començament del benestar social.

Les converses caminen elles soles cap enjudicial les condicions de persones que patrocinen la capitulació davant de Franco i davant de l'imperialisme anglo-nordamericà, aquest cada dia més ambiciós del monopoli de la nostra producció agrícola i de la seva distribució.

Entre aquestes persones, la de Pau Padró mereix severíssimes i unànimes censures.

«Ja era hora—diuen—que algú es preocupés de donar un sentit, el veritable sentit, a la Unió de Rabassaires a França!»

«I, això que jo penso—afegeixen—no venen els amics X i Z; ja els venen bé prou. El mateix passa amb molts altres companys per bé que no es troben actiu. El descontentament s'ha estès a la immensa majoria de rabassaires a França.»

Cares colrades pel sol...

Les cares colrades pel sol i pel vent adquireixen l'expressió de l'alegria de poder tenir ocasió de complir amb llur deure en benefici propi, de tota la pagesia, de tot el poble de Catalunya i de la República democràtica que hem de reconquerir.

Quan el president de la Comissió Organitzadora declara que és va a procedir a constituir la Reunió-Assemblea, es pot ben dir que s'ha parlat ja de totes les qüestions de l'Ordre del Dia i que en allò fonamental, tots els assistents estan d'acord.

En obrir-se la sessió, el president explica a grans trets les raons per les quals la Comissió Organitzadora havia considerat necessària la convocatòria i els objectius que els autors i signants perseguïen.

Com a conclusió diu: «No ens anima cap propòsit de lluita contra el Consell Executiu ni contra cap de les persones que el formen. Estem retruorats de mantenir la unitat de la nostra Organització sobre la base de la lluita activa i intransigent contra el francofalangisme, pel recobrament de la República i les llibertats nacionals de Catalunya. Hem considerat necessari organitzar-nos en forma adequada per a complir amb el nostre deure de patriotes i de pàges organitzats, tot superant els obstacles que fins aquí ens han impedit de complir amb el nostre començ.»

I va acabar dient: «Per dir-ho amb hem cridat. Per treballar junts, per organitzar les activitats antifrancquistes dels pàges catalans que ens trobem a França, pensant amb la nostra pagesia i amb el poble de Catalunya.»

Tot seguit, el secretari dona compte de les presentacions de 17 Departaments que es troben presents.

Cadauna d'aquestes representacions dona compte de les adhesions individuals que porta, totes escrites i signades pels interessats.

A continuació llegeix les adhesions rebudes per correspondència. En total 141 adhesions corresponents a 26 Departaments de França.

Tantmateix quantitat respectable tenint en compte el nombre d'adherents actius d'aquesta Organització a França i de representacions que solien acudir a les reunions que convocava el Consell Executiu.

Es troba present, fraternalment invitada, una representació del Comitè Executiu de la Federació Catalana de Treballadors de la Terra.

La primera sessió acaba amb el nomenament de les Comissions de treball. Un encarregat de redactar la declaració de principis i el Reglament Interior i, una altra, de la redacció de la declaració política de l'Assemblea, d'una comissió de condemna contra el terror franquista i en defensa dels 80 patriotes catalans en perill d'ésser condemnats a mort pels tribunals militars de Franco, a Barcelona, d'una salutació als rabassaires resistents de l'interior de Catalunya i una altra salutació al poble heroic de la Creia marítim.

Cal treballar per la unitat pagesa

La segona sessió s'obre amb un ampli i detallat informe de la Comissió Organitzadora.

Hi és exposat amb força detalls la situació de la pagesia i de l'agricultura catalana sota el franquisme i els fets de resistència pagesa que es produïren. És crítica amb abundants arguments la manca d'activitat antifrancquista de la Unió de Rabassaires a França i es censura la col·laboració de Pau Padró amb les forces capituladores que treballen per l'estricció de les Institucions catalanes i republicanes.

S'assenyala un seguit d'activitats que des de l'exili es poden portar a cap per enfortir la resistència a l'interior i es concreta que la tasca primera i primordial és la de treballar per la unitat pagesa.

hallar per la unitat pagesa, per l'aliança de la pagesia amb la classe obrera, per la unitat antifrancquista en general.

«Aquest és el camí—diu l'informant. És el camí del salvament de la pagesia, de l'alliberament de Catalunya, del recobrament de la República.»

Després fan ús de la paraula diversos assembleístes per a glossar l'informe amb molts atletes interveccions.

Un membre del Comitè Executiu de la Federació Catalana de Treballadors de la Terra (U.G.T.) adreça una fraternal salutació als assembleístes per a expressar el desig que en el futur ambdues organitzacions puguin establir una unitat d'acció per a lluitar contra l'enemic que ens és comú.

Atès l'avancat de l'hora de la nit es tanca aquesta sessió per rebuïda l'endemà a les 9 del matí.

Els rabassaires elegixen llur Junta a França

El dia següent s'obre la tercera sessió, considerant que l'informe de la Comissió Organitzadora està prou debatut, es passa a donar lectura de la Declaració de principis, del Reglament Interior i de les adhesions que s'havien encomanat a Comissions respectives. Amb aquestes lectures, després dels quals s'obren els debats, després dels quals s'obren les votacions i s'aprova per unanimitat.

S'aprova l'edició d'un Butlletí interior de publicació mensual, el qual portarà el títol patriòtic de «La Terra Catalana».

A continuació es nomena la Junta Directiva de la Unió de Rabassaires i altres creadors del Camp de Catalunya a França.

Per a formar la qual són elegits per aclamació els rabassaires següents: president, Pere Santacília; Vicepresidents, Feliu Roig i Ramon Mas; secretari, Evarist Massip; tresorer, Pau Rovira; vocals, Miquel Colet i Joan Patau.

Tot seguit, el company que presideix intervé per exhortar els assembleístes a treballar en els respectius Departaments per tal de posar els rabassaires que es troben a França de cara a la pagesia catalana, pensant en recobrar la República i les llibertats nacionals de Catalunya. Acaba amb vistes a la República a Catalunya i la Unió de Rabassaires.

En mig d'un entusiasme promotor es dona per clausurada la Reunió-Assemblea de la Unió de Rabassaires i altres creadors del Camp de Catalunya a França.

Els rabassaires retornen a llurs respectius llocs de treball. A seguir el tren, el «car» i a fer altra vegada vuit o deu quilòmetres a peu. Amb la satisfacció però, d'haver complert amb el deure de soldats patriòtics que Catalunya ens reclama a tots.

Aspectes de la situació econòmica del franquisme (II)

Heu's ací algunes dades complementàries sobre la situació econòmica del franquisme que permeten apreciar millor la base sobre la qual Franco ha abocat el nostre país. I que expliquen, en gran part, per què molts dels elements que recolzaren el règim cerquen ara, desesperadament, una sortida reconcentradora, a esquena del poble.

La producció agrícola baixa continuament.

Agafem novament l'informe del marqués d'Urgüel, font interessantíssima d'informació. Aquest capítol de la finança espanyola reconeix que la situació agrícola d'Espanya és veritablement lamentable.

Aquest quadre és d'allò més eloqüent. Si considerem l'Índex de producció de la mitjana dels anys 1921-1935 — anys de la República — tenim actualment:

Superfície cultivada 91
Producció per hectàrea 77
Collita total 70

Comstem diversos fets. Primer: que la superfície de sembra i cultiu ha disminuït amb relació als anys de la República. Segon: que no solament ha disminuït la superfície de sembra, sinó que també ha disminuït el rendiment per hectàrea treballada, és a dir, la productivitat del treball.

Les causes més importants que determinen aquesta situació—segueix afirmant el marqués d'Urgüel—són la manca de maquinària agrícola, de bestiar mular i d'adobs.

El que no diu aquest financer franquista és que el causant principal de totes aquestes calamitats és el franquisme i la seva política de requis, l'estraperlo en la venda i distribuïda dels adobs i de la poca maquinària agrícola existent. No hauria temps de la persecució que les forces repressives del règim porten a cap contra els pàges patriotes, ni que els pàges espoliats de llurs terres pel franquisme prefereixen no sembrar o ho fan en proporcions insuficients i molts d'ells s'han incorporat al moviment guerriller.

La restricció dels crèdits bancaris

Per tractar d'aturar la terrible inflació que no ha deixat de créixer des que Franco és al Poder i que ha assolit la xifra rècord de 26.000 milions de pessetes, el Ministeri d'Hisenda ha disposat la restricció quasi total dels crèdits bancaris. Amb aquesta mesura el franquisme pretén encarrilar els diners cap a les caixes de l'Estat, completament exhaurides a conseqüència del manteniment del seu mastodontic aparell burocràtic, repressiu i militar.

Com que els particulars no responen a les crides del Govern quan aquest lliga el mercat nous fons públics, el Ministeri d'Hisenda ha disposat que els Bancs, Caixes d'Estalvis i altres establiments de crèdit hauran d'invertir el 45 per cent dels saldos creditors en fons públics. Amb aquesta mesura, el Govern franquista ha entrat en competència amb els particulars i ha sotstrat els capitals disponibles del circuit econòmic productiu per a utilitzar-los en les despeses estatals parasitàries i contribueix per tant encara més a la desorganització i marasma de la vida econòmica del país.

La restricció dels crèdits bancaris ha produït, com era lògic esperar, una reducció momentània de la circulació fiduciària, encara que mínima, però per altra banda ha provocat una sèrie de fenòmens deflacionistes amb la qual cosa ha estat pitjor el resultat que la malaltia.

En un dels nostres darrers números parlàvem de la crisi que travessa el comerç a Barcelona i conseqüència de la manca de poder adquisitiu de les grans masses i majoritària de la població. Té el poble de comprar per a cobrir les necessitats més urgents de la vida. Amb la restricció dels crèdits bancaris, els comerciants i industrials, sobretot els petits i mitjans que no disposen de grans capitals propis, es venen privats del mitjà indispensable per adquirir les mercaderies i matèries primeres que necessiten per al desenvolupament normal de llur negoci.

El comerç i la indústria en un abim

La major part dels petits i mitjans tallers d'Espanya passen per una crisi terrible. No hi ha matèries primeres i les poques que hom pot adquirir, d'estraperlo, costen un ull de la cara. I ara han tanat tots els crèdits que permetien anar a punt de tancar, corsecats per la manca absoluta de vendes.

Hi ha encara més. Alguns estraperlistes, protegits pel règim i que es creïen protegits contra totes les contingències, estan arruïnant-se. I és que l'ensulciada econòmica d'Espanya és tan profunda que ningú no se'n salva. L'empresa «El Aguil», propietat dels coneguts estraperlistes germans de Muñoz i que posseïe sucursals a diverses poblacions d'Espanya, entre elles Barcelona, està a punt de tancar. Ningú no compra i malgrat totes les combinacions la ruïna és imminent.

S'estraperlistes de la categoria dels Muñoz, amb tots els milions mal adquirits en el mercat negre, venen llurs negocis davallar perillósment, quina no serà la situació dels petits i mitjans industrials i comerciants escorats ja pels impostos i les immoralitats dels grans taurons burocràtics!

No és d'estranyar, doncs, que un element tan destacat de les finances espanyoles, el comte de Fuerteventura, Conseller de la «Papeleta Española», declarés fa uns dies: «La catàstrofe econòmica en Espanya és immanente.»

El comerç exterior tampoc no ruïlla

Franco i els seus corifeus parlen molt de la repressió normal del comerç exterior d'Espanya. Que hi ha d'això? Deixem que parli el senyor Capeta, president de l'Assemblea d'Importadors i Exportadors celebrada a Barcelona els dies 6 al 10 de febrer d'enguany, segons la ressenya que ha fet d'aquesta reunió «Información Comercial Española», Butlletí setmanal de la Subsecretaria d'Economia Exterior i Comerç:

«Los exportadores tienen que contemplar cómo se va arrebatando sus clientes y como se pierden los restos de sus mercados compradores. Los importadores, al no conseguir apenas licencias, ven languidecer sus negocios, encontrándose muchos de ellos en trance de desaparecer. El comercio exterior se halla encerrado en un círculo vicioso, que es necesario romper, ya que para importar son necesarias divisas que han de producir las exportaciones y éstas se ven reduciendo porque los precios resultan elevados en el mercado internacional, por el desmoronamiento de los precios interiores en relación con el cambio de moneda. Por otra parte, faltan las facilidades para desarrollar los negocios y, en cambio, existe una reglamentación y unos trámites que no hacen más que frenar las iniciativas privadas.»

Cal que afegim, nosaltres, quelcom més? Act també es palpen les conseqüències desastroses del franquisme. Aits preus de cost, manca de matèries primeres a de divises, desori administratiu, burocràcia, immoralitat governamentals...

Manquen habitacions... i els palaetes estan en aiur forçós

No és la primera vegada que ens veiem obligats a parlar de la greu crisi d'habitatges que pateix el nostre país. El més trègic, però, és que mentre els obrers, els mestres i molts components de les classes mitjanes es veuen obligats a viure en una condicions terribles d'insalubritat i promiscuitat, la indústria de la construcció està paratitzada. Solament a Madrid hi ha 20.000 parats.

No es construeix perquè no hi ha ciment, manca el ferro i altres materials i els ferrocarrils són impropis per a transportar-los; no hi ha pressa per aixecar cases per al poble. Hi ha ciment, ferro, materials i crèdits per a construir, estgeries presons, casernes i obres militars.

Mantel Fuentes, en la Conferència que citàvem en el nostre darrer número i que va donar a Barcelona, diu, referint-se a aquest problema:

«La edificación... presenta un cariz mucho más grave, aunque no es privativo de España; la cual necesita construir anualmente 35.000 viviendas de las cuales 6.000 en las ciudades y de cuatro pisos cada una.»

I què fa el Govern de Franco per a resoldre aquesta situació? No fa res. Per acabar d'espallar les coses, la restricció dels crèdits bancaris, tothom sap que la majoria de les cases es construeixen amb crèdits facilitats pels bancs—ha provocat la paratització de la major part de les obres en curs de realització.

A Bilbao, per exemple, l'any passat s'han pujat diària de peticions d'autorització, però a construir era de cinc. Aquest any, des de gener a maig, només s'han sol·licitat sis permisos.

Si, no hi ha ciment, ni ferro, ni materials de construcció, ni crèdits per a construir cases per al poble. Ait parò el franquisme ha cuitat a posar en marxa la construcció de la carretera que unirà Cadix amb el «Puerto-Peron», mentre que les dressanes d'aquesta ciutat andalusa, destruïdes totalment per l'explosió de l'any passat, i malgrat les seves promeses fetes, segueixen en runes.

I afegeix:

«Hoy goza España de algo peor, de unos seres más ladrones que aquellos, más cobardes y más sanguinarios. Al día, claro está, a los altos estraperlistas. A esos cobardes cadáveres que se enriquecen a costa de la sangre de sus hermanos.»

Es clar que no diu que aquesta banda que es menja el país té el seu principal golfare al Pardo, que aquests lladres porten faixa de general i carnet de la Falange. Per

quisme. Aits preus de cost, manca de matèries primeres a de divises, desori administratiu, burocràcia, immoralitat governamentals...

Manquen habitacions... i els palaetes estan en aiur forçós

No és la primera vegada que ens veiem obligats a parlar de la greu crisi d'habitatges que pateix el nostre país. El més trègic, però, és que mentre els obrers, els mestres i molts components de les classes mitjanes es veuen obligats a viure en una condicions terribles d'insalubritat i promiscuitat, la indústria de la construcció està paratitzada. Solament a Madrid hi ha 20.000 parats.

No es construeix perquè no hi ha ciment, manca el ferro i altres materials i els ferrocarrils són impropis per a transportar-los; no hi ha pressa per aixecar cases per al poble. Hi ha ciment, ferro, materials i crèdits per a construir, estgeries presons, casernes i obres militars.

Mantel Fuentes, en la Conferència que citàvem en el nostre darrer número i que va donar a Barcelona, diu, referint-se a aquest problema:

«La edificación... presenta un cariz mucho más grave, aunque no es privativo de España; la cual necesita construir anualmente 35.000 viviendas de las cuales 6.000 en las ciudades y de cuatro pisos cada una.»

I què fa el Govern de Franco per a resoldre aquesta situació? No fa res. Per acabar d'espallar les coses, la restricció dels crèdits bancaris, tothom sap que la majoria de les cases es construeixen amb crèdits facilitats pels bancs—ha provocat la paratització de la major part de les obres en curs de realització.

A Bilbao, per exemple, l'any passat s'han pujat diària de peticions d'autorització, però a construir era de cinc. Aquest any, des de gener a maig, només s'han sol·licitat sis permisos.

Si, no hi ha ciment, ni ferro, ni materials de construcció, ni crèdits per a construir cases per al poble. Ait parò el franquisme ha cuitat a posar en marxa la construcció de la carretera que unirà Cadix amb el «Puerto-Peron», mentre que les dressanes d'aquesta ciutat andalusa, destruïdes totalment per l'explosió de l'any passat, i malgrat les seves promeses fetes, segueixen en runes.

I afegeix:

«Hoy goza España de algo peor, de unos seres más ladrones que aquellos, más cobardes y más sanguinarios. Al día, claro está, a los altos estraperlistas. A esos cobardes cadáveres que se enriquecen a costa de la sangre de sus hermanos.»

Es clar que no diu que aquesta banda que es menja el país té el seu principal golfare al Pardo, que aquests lladres porten faixa de general i carnet de la Falange. Per

EL FRONT ANTIFRANQUISTA ES A ESPANYA I NO A AMERICA

Quan el «cavaller» Salvador Canovas Cervantes se'n va anar a Venècia, i nosaltres li dèiem que era un desertor, la «Sol» de París es va enfadar d'allò més amb nosaltres, tot confirmant-nos, però, que el «senyor» havia tocat el dos.

Doncs, bé. Ara és el Comitè Nacional de l'Interior de l'Organització de la «Sol» qui, en un document adreçat als anarquistes de França, els diu allò que nosaltres hem dit des del primer dia: que el front és a Espanya i no a Amèrica.

Existeix, doncs, per una vegada, absoluta coincidència entre aquests llibertaris de l'interior i nosaltres que no vivim més que per la lluita lliure i que nosaltres hem dit des de les condicions els antifrancquistes de les més diverses escoles, partits i organitzacions a l'interior de l'Espanya marítim.

Per això suscrivim aquests paràgrafs:

«Las bajas que nos produce la lucha hay que cubrirías.
«Sin embargo, desoyendo la voz del Interior que llama al combate,

hay quienes huyen, no atendiendo tampoco a la voz de la conciencia que dice que al enemigo no hay que darle la espalda, sino la cara.»

Recordem que vam venir a l'exili amb el deure de seguir lluitant per la independència d'Espanya i la llibertat de tots els pobles que la integren, diuen:

«¿A qué, pues, aljarse de ella sin haber conseguido el objetivo?»
I precisen:

«La Libertad hay que conquistarla en España y no en los bares y cines de América.»
I coincideixen amb nosaltres amb aquest final:

«El frente está en España, no en América.»

Es clar que aquests llibertaris són els que estan en contacte directe amb la lluita a la terra, amb el nostre poble i no cal dir que no els resta temps per a perdre'l llegint la prosa soporífera i provocadora dels García-Pradas, Ester Borrás i companyia: de desvagats que, fent de mitjancomunistes per a servir els interessos polítics de la banda torrista contra la qual lluiten, amb altres, els cenetistes de l'interior.

Hi ha llibertaris que es resisteixen a ésser F. A. I. Un d'aquests llibertaris és aquest cenetista que des de Carcaas acaba de dir a alguns dels seus companys de l'hospital dels afores de París que el qual estava que no vagin a Amèrica, i que ho fa amb més com aquests:

«...por muy mal que se esté en España, que aguanten y resisten, que no vayan a Venezuela.»

Es la veu d'un treballador honrat que ha estat víctima d'una política criminal i que paga ara amb un desengany terrible l'efluviament d'aquest mirallet de cenetistes i de restar combatent el front antifrancquista, mirall del qual es serveixen les sirenes de la capitulació en el moment en què el vaixell del franquisme fa aigua per tot arreu.

No. El nostre lloc és a l'interior del país i, si no és possible, a l'estar prop dels Pirineus per passar-los d'una gambada tan bon punt com arribarà l'hora de restar a la República i la democràcia d'amb les cendres del franquisme, les cendres d'un foc que els guerrillers mantenen encés fa anys al peu de tots els sacrificis i de tots els heroïsmes.

«No. El nostre lloc és a l'interior del país i, si no és possible, a l'estar prop dels Pirineus per passar-los d'una gambada tan bon punt com arribarà l'hora de restar a la República i la democràcia d'amb les cendres del franquisme, les cendres d'un foc que els guerrillers mantenen encés fa anys al peu de tots els sacrificis i de tots els heroïsmes.»

DON CLODOALDO S'HA FET FALANGISTA

«HABLE EN CRISTIANO»

En temps de la monarquia, el Don Clodoaldo era simplement estúpid i feia més aviat riure. A començaments de la República, el donclodoalisme es refugià a les pàgines cridaneres i poc solertes de l'Imparcial de Madrid. El Muera el Estatuto del diari del reaccionari Gasset ens va fer guanyar, però, qui sap els tots entre els diputats de les Constituents encara no prote decidits a consentir que Catalunya tingües un retall d'autonomia del projecte de Nurià.

Però el falangisme és un donclodoalisme, a més d'estúpid i ase, terrerista, d'un centralisme que deixa petit el de Franco Villanova.

La furia anticatalana i antibasca de Royo no té res a envejar a la d'Olivares, que ha estat una de les bèsties més bèsties que ha passat per l'exèrcit de la monarquia austríaca o borbònica. Franco allà on posa la pota mata l'herba.

I els exemples abunden en aquesta tasca del que ell diu obra d'espanyolització. Una d'elles és la d'arrencar les llengües de Catalunya, Bascònia i Galícia a funcions purament domèstiques, com si aquestes llengües no fossin llengües hispàniques. En l'absurd i la mala sang Franco és rei de debò.

LA IMMORALITAT SE'LS MENJA

Són ells que parlen. Com una mostra del podrimen en el qual el franquisme s'enfonsa, heu's ací unes ratlles del setmanari franquista que sota el nom d'«El Bidasoa» es publica a Irun:

«Antes había en España, bandados en la tierra Morena. Eran unos ladrones valientes. Se jugaban la vida para robar y vivir, y nunca robaban a los pobres. También hubo algunas veces aquellos repugnantes bebedores de sangre que buscaban torcer la soga con la sangre de los niños.»

I afegeix:

«Hoy goza España de algo peor, de unos seres más ladrones que aquellos, más cobardes y más sanguinarios. Al día, claro está, a los altos estraperlistas. A esos cobardes cadáveres que se enriquecen a costa de la sangre de sus hermanos.»

Es clar que no diu que aquesta banda que es menja el país té el seu principal golfare al Pardo, que aquests lladres porten faixa de general i carnet de la Falange. Per

FITXA

Ràdio Espanya Independent ha denunciat els noms d'aquests botxins: José CASTRO, Director de la Model de Barcelona. Maltracta els presos i es fa ric amb el ranxo que els roba. Aurelio CASTRO, Capità de la Guardia Civil que ha manat piques d'execució al camp de la Bota, de Barcelona. Espotillo GASTON, Jutge militar a Barcelona, causant de la mort de nombrosos patriotes. «EL MATARRUFO», Secretari falangista de l'Ajuntament de Canet de Mar. Ha estat a la Divisió Blava. Luis del REAL, Delator de patriotes. Vn a Barcelona. José BUSQUE CUBA, Financera, president d'un Tribunal de repressió. Ha signat milers de penes de mort. Catalans! No oblidem aquests noms!

al «Bidasoa» els estraperlistes són tots «fabricants catalanes», «agrícoles manchegos», «acaparadores

de aceite andaluz», però no n'hi ha cap que faci de ministre o que estigui incrustat al règim que arruïna Espanya.

Però quina pudor no ha de fer la cosa i quins crits es deuen sentir quan el setmanari franquista es veu obligat a dedicar-se aquestes flouetes demagògiques:

«Sois los cuervos de la Patria, los nuevos ricos a fuerza de nuevos pobres. Cambio oigais el nombre de España, esconded la cara con vergüenza y no digáis que sois españoles, porque hasta las piedras se levantarán contra vosotros para llamarlos ¡cañ

SEGUEIX L'EDITORIAL

Par exemple, a l'interior del país, en una fàbrica, un obrer cenetista no va voler secundar, perquè no la...

Calia considerar definitivament perdut, per a la unitat obrera, aquell militant cenetista? No, puix...

Estem segurs que, per aquest camí, amb el nostre ajut polític, comprendran, en un termini no molt llarg, que l'enderrocament del...

Diguem per acabar que, generalment, les batalles militars no es guanyen d'un sol cop. Abans ha calgut dur a terme una sèrie d'operacions parcials que han preparat el triomf definitiu.

Aquests principis podem aplicar-los en la nostra batalla per forjar la unitat nacional combatent de tots els catalans.

Podem estar segurs que si ho fem així hauréem contribuït poderosament a salvar els millors fills de Catalunya que Franco vol assassinar, al mateix temps que a preparar les condicions de la victòria de la República i de la llibertat de tots els pobles hispànics.

«Això a desgrat dels maneigs d'aquella que, amb la divisió de les forces obreres, republicanes i antifranquistes, cerquen perpetuar al nostre país un règim terrorista i de traïció nacional.

«Siguem, doncs, capaços de saber canalitzar positivament els èxits obtinguts i, sobretot, sapiguem consolidar-los i desenvolupar-los fins al màxim.

«Podem estar segurs que si ho fem així hauréem contribuït poderosament a salvar els millors fills de Catalunya que Franco vol assassinar, al mateix temps que a preparar les condicions de la victòria de la República i de la llibertat de tots els pobles hispànics.

«Això a desgrat dels maneigs d'aquella que, amb la divisió de les forces obreres, republicanes i antifranquistes, cerquen perpetuar al nostre país un règim terrorista i de traïció nacional.

«Siguem, doncs, capaços de saber canalitzar positivament els èxits obtinguts i, sobretot, sapiguem consolidar-los i desenvolupar-los fins al màxim.

«Podem estar segurs que si ho fem així hauréem contribuït poderosament a salvar els millors fills de Catalunya que Franco vol assassinar, al mateix temps que a preparar les condicions de la victòria de la República i de la llibertat de tots els pobles hispànics.

«Això a desgrat dels maneigs d'aquella que, amb la divisió de les forces obreres, republicanes i antifranquistes, cerquen perpetuar al nostre país un règim terrorista i de traïció nacional.

L'EXPOSICIO INTERNACIONAL DE LA DONA

obre les seves portes a Paris Les dones catalanes hi han d'anar en massa

En aquests moments en els quals la reacció i l'imperialisme tracten de trencar la unitat del moviment internacional femení, en marxa cap horitzons de progrés i d'avançament, la Federació Internacional de Dones, organitzadora de l'Exposició Internacional de la Dona, la seva vida, els seus anhels, que tindrà lloc a París, en els palaus del Parc d'Exposicions, (Porta de Versailles), del proper divendres, dia 11 al 10 de juliol.

El sentit que distingeix aquesta Exposició és que és humana, oberta a totes les inquietuds i que posa de relleu quina altra no ha estat la vida de la dona fins ara; és l'expressió de la dona que lluita contra els prejudicis, la misèria, l'exploatació i l'opressió i que anhela veure oberts els camins d'una vida millor per a la dona, que la portin a la conquesta de la dignitat humana.

En aquesta Exposició, les dones de països tan allunyats uns dels altres com Mèxic, Xina, Polònia, Argentina, Suècia, Brasil, França, vivits en la vida nacional de llurs respectius països, formant un sol cos amb ell, quina és llur aportació en el desenvolupament de les forces del progrés, democràcia i de la pau de la humanitat.

Estats Units, U. R. S. S. i tants d'altres, ens mostren amb llurs actituds en la vida nacional de llurs respectius països, formant un sol cos amb ell, quina és llur aportació en el desenvolupament de les forces del progrés, democràcia i de la pau de la humanitat.

«L'Ordre de París», dirigida per Emile Buré, el qual no té res de comunista, ha publicat en el seu darrer número de divendres passat i enviada pel seu corresponent a Praga, Jean Jacot, el qual tampoc no és comunista, una crònica sobre les eleccions txecoslovacades que per la seva honradesa i eloqüència tradum amb un especial interès. Heu's-la ací:

Com Txecoslovàquia ha votat

El testimoni d'un periodista honest

«Txecoslovàquia va votar diumenge passat. I votà lliurement, democràticament i amb tot el secret. El seu poble podia expressar la seva confiança al Govern en votar per la llista única del Front Nacional re-jovent i expressar, si li semblava, la seva desconfiança i el seu descontentament votant en blanc.

«Txecoslovàquia va votar diumenge passat. I votà lliurement, democràticament i amb tot el secret. El seu poble podia expressar la seva confiança al Govern en votar per la llista única del Front Nacional re-jovent i expressar, si li semblava, la seva desconfiança i el seu descontentament votant en blanc.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

«Naturalment, cada txec o eslovac honrat votaria per la candidatura única» —afegia l'esposa d'un dels primers periodistes txecs executat durant la guerra i que ella mateixa ha passat la major part del temps de l'ocupació a les presons nazis i que va anar d'un pèl que els botxins hitlerians no li tallessin el cap d'un cop de destrall.

NO SORPREN TSALDARIS CANVIA EXPERIENCIES AMB FRANCO

A finals de maig, la premsa franquista donà amb grans titulars aquesta notícia d'Atenes:

«Ha quedat constituït el Comitè de Honor de la Liga Hispànica de Dones. En data de 22 de maig, presentats els partits polítics que tinen diputats, la majoria de les dones, gràcies a la seva portança, Entre seus partits, figuraven els de centre i esquerra, inclosa el socialista.»

La notícia afegia que els partits «liberals» i «populars», que són els que formen l'actual «govern» quilingü, estan representats al Comitè per llurs respectius vices presidents: Venizelos i Mevorizogis, aquest darrer ministre de l'Interior, substituït de l'ajusticiat Ladaç i tan assaït com ell.

Entre els que fan colla en el tan gloriós Comitè, figuren el ministre de Coordinació Econòmica, Estefanopulos, sis ex-presidents del Consell de Ministres, el president del Consell d'Estat, general Papagos, un altre general del qual no donen el nom, un almirall, el secretari general de l'Acadèmia de Ciències i belles arts, el governador de Grècia, el president de la Cambra de Comerç d'Atenes, el director de Premsa i Propaganda, director i propietari del diari «Ethnokrini» i el director de «Atinikos Kritis».

Tot aquest lloret de reaccionaris té com a president l'almirall Argirapoulos, que havia estat ministre a Madrid. Les hienes de Grècia canvien experiències amb els xacals d'Espanya. Així mateix, ni grà ni explícitament, l'existència d'aquest Comitè.

Quina relació poden tenir els vandals que arrassen la cultura hispànica amb els que a l'ombra de l'Acropolis fan escriure el món amb llurs assassinats?

Com que uns i altres són de la mateixa maledita nissaga, s'han alleietat en la mateixa mamella hitleriana, no poden tenir altra relació que les normals entre botxins.

D'una punta a l'altra de la Mediterrània, la línia de l'infamitat aplega els monstres que han assassinat la llibertat a Grècia i a Espanya.

Però moriran penjats en la mateixa corda.

FRANCO HA ROBAT OFICIALMENT 101.600 GRAMS D'OR

La tarda del 26 de maig, respecte a una interpellació, Bevin, ministre d'Affers Estrangers de la Gran Bretanya, va declarar a la Cambra dels Comuns que el «govern» de Franco s'havia compromès a lliurar als aliats 101 quilos 600 grams d'or que, segons s'ha comprovat definitivament, fou robat pels alemanys dels països que ocupaven i adquirí pel «govern» franquista.

Si recordem que Bevin és un amic i protector del capítol rebel instal·lat a Espanya; malgrat declaracions verbals en contra, i que la Gran Bretanya ha tardat qui-sap-lo a comprovar definitivament que Hitler i Mussolini havien fet la guerra contra els nostres pobles, el reconeixement oficial i públic d'un dels nombrosos delictes comuns de Franco adquireix més valor.

Afegim al capítol de robatoris, ultra tots els béns dels Governos de la República, de Catalunya i d'Euscadi, els nombrosos interessos privats espoliats pel règim franquista, i sense parlar dels milions d'assassinats i altres crims de guerra hi haurà matèria per a penjar Franco i tots els seus còmplices com a lladres en gran escala, davant qual-sevol tribunal d'onsevulla i malgrat concedir-li les garanties que ell nega a les seves víctimes.

SCHUMACHER es treu la careta

Ràdio Hamburg va radiar fa poc aquesta notícia:

«D'acord amb una decisió del Comitè Central del Partit Social-democrata d'Alemanya l'adhesió a l'Organització de perseguits pel nazisme és incompatible amb l'adhesió al Partit Social-democrata alemany.»

La informació, afegia que, aquest acord ha estat pres en vista que les persones perseguides pels nazis estan influenciades pels comunistes, per la qual cosa no poden, doncs, ésser admesos al Partit Social-democrata.

Realment, el partit dirigit per Kurt Schumacher no podia haver caigut més avall. Sabem que afiliats a aquest partit feien una política reaccionària, que contribuïen a l'existència d'Alemanya i a la represa de la seva indústria de guerra, que s'afavoraven a sabotejar la creació del Partit únic de la classe obrera alemanya i que protegien els nazis.

Amb tot, fins ara actuaven amb la capa d'una fraseologia carregada de demagogia, d'allò més «democrata».

Avui, Schumacher es treu la careta en posar a la llista negra els seus compatriotes que han lluitat contra els nazis, per tal com aquests podrien impedir la transformació de la doble zona d'ocupació en un bàlhard militar i econòmic de la reacció internacional.

Quina confusió!

LA POLICIA POLITICA TE FITXATS 103 MILIONS D'AMERICANS

Com Estat policia, els Estats Units arriben tan aviat com en la guerra gracolles. En deu anys que funciona l'ur policia politica, la policia s'ha desenvolupat amb una rapidesa perfectament americana.

El 1924, la Federal Board Investigation tenia «encatzenades» 810.188 empremtes digitals. Avui, en té 103 milions.

El 1924, la policia politica tenia una plantilla de 900 agents per a tot el territori, ara són 10.000. El pressupost d'enguany d'aquesta policia puja més que la totalitat de les despeses dels anys que van del 1924 al 1939. Aquest mes de maig darrer, les despeses de totes les administracions nord-americanes han estat reduïdes d'un 15 per cent, mentre que el pressupost de la F. B. I. ha estat augmentat en la mateixa proporció.

I és que és enorme la feina d'aquesta policia politica a empariar i fitxar comunistes, sindicalistes, demòcrates, estrangers, funcionaris que no combreguen amb el règim de molts, a vigilar el secret de la bomba atòmica, a posar a l'ombra els sospectes de no pro americanisme. Als Estats Units es vigila fins i tot la respiració dels ciutadans.

El director d'aquesta policia és J. Edgar Hoover. Parlant d'ell, Robert Junk diu:

«Malgrat tots els esforços i el nas dels seus detectives, el propi Hoover ha hagut de reconèixer que l'exèrcit del crim augmenta més de pressa que no pas la potència de la F.B.I. Així, el 19 de setembre del 1936, aquest exèrcit de crim tenia a sota 3.900.000 gangsters. El 7 d'octubre del 1937 eren ja 4.300.000 i el 12 de desembre del 1945, Hoover declarava davant el Congrés Internacional de caps de Policia que els efectius de l'exèrcit del crim pujaven 6 milions.»

I com no voleu que pugni si hi ha editors i que es fan milionaris amb tractats de rebentar pitons, se'grestar intants de casa bona i amb manuals del perfecte assassini com és ara el cas d'aquest Daniel F. Ahearn, ex-autor d'escandals de Hollywood, detingut divuit vegades per robatoris i altres pèls delictes, que acaba de publicar un llibre titulat «Com es pot cometre un assassinat amb tota impunitat?»

Segons afirma el «New York Times» el tal Ahearn ha venut ja més de 300.000 exemplars d'aquesta obra tan «new-look» que figura en tantes tauletes de nit, que tant n'enes i nens adaradors de l'Al Capore i no cal dir tots ells d'allò més anticomunistes i que troben que Henry Wallace és un somnador com una cosa.

EL PAPER DE L'EXERCIT SOVIETIC EN LA VICTORIA SOBRE EL FEIXISME

pel Coronel N. Niquiforov

del 4 per cent de la producció nacional soviètica del temps de guerra, amb la qual cosa no subvènien, malgrat la seva utilitat, que en una feble mesura les necessitats de l'Exèrcit Soviètic i les de la població.

Ignorant allunyats de la veritat, es troben els comentaristes que avui atribueixen als esforços militars de britànics i americans un paper decisiu en l'esclafament de les forces de la coalició hitleriana.

Efectivament, des del començament de la guerra, l'Exèrcit Soviètic suportà l'embranzida de 240 divisions i les dessegna de tal manera que moltes d'elles perderen llur combativitat. Ho demostra el fet que les 17 divisions blindades que la tardor del 1941 onaven sobre Moscú perdessin gairebé tots llurs tancs. Aquesta matèria sortí a la seva superfície després que també l'any 1941 atacaven Rostov al sud de la U.R.S.S. i Leningrad al Nord.

Milions d'hitlerians fora de combat

Així és com en el curs dels primers mesos de la guerra; la coalició feixista va perdre en morts, ferits i presoners, més de quatre milions i mig d'home! Derrotats davant Moscú, Tula, Ticoín, Iélets i Rostov, els alemanys van haver de passar-se cinc mesos per a tapar forats en el seu Exèrcit i cridant les reserves! En aquells moments, que hom sapia no hi havia encara ni segon front ni tançó desembarcament a l'Àfrica.

I en el moment en què les forces soviètiques passaren decididament a l'ofensiva a la regió de Stalingrad, el 19 de novembre del 1942? Aleshores l'Exèrcit Soviètic tenia altre cop al seu davant 240 divisions, de les quals 179 eren alemanyes, 22 romaneses, 14 finlandeses, 10 italianes,

13 hongareses, una eslovaca i una espanyola. Doncs bé, en aquells moments Lúbia no reteniria més enllà de 4 divisions alemanyes i 2 d'italianes, mentre que als països ocupats hi havia 73 divisions alemanyes de guarnició. Amb la participació que la majoria d'elles eren divisions de segon ordre.

No obstant, des dels tres primers mesos d'aquesta ofensiva, l'Exèrcit Soviètic esmicolà i anihilà 112 divisions del bloc hitleria, destruí i agafà més de 7.000 tancs, 4.000 avions, 17.000 canons i una gran quantitat d'altre material de guerra, en total, poc més o menys el que els Aliats aportaren a la U.R.S.S. en tota la durada de la guerra. Durant aquests temps, les operacions militars dels Aliats a l'Àfrica del Nord no van obligar els alemanys a cridar un sol home del front germano-soviètic. L'Exèrcit del País dels Soviets s'enfrontava sol a la formidable màquina de guerra feixista alemanya.

Va passar un any, durant el qual l'Exèrcit Soviètic va infligir encara diverses desfetes aclaparadores a les tropes hitlerianes. Malgrat això, el novembre del 1943, la repercussió dels esforços militars anglo-americans sobre la situació general era tan mínima, que el nombre de divisions que s'enfrontaven a l'Exèrcit Soviètic havia arribat a 257, de les quals 207 eren alemanyes. La seva qualitat, és cert, havia disminuït força per tal com la major part de soldats escollits feia temps que es podrien dir les tombes escampades en les vastes dimensions de la U.R.S.S.

«L'ofensiva que evità un segon Dunkerke

Malgrat que l'estiu del 1944 haguessin estat destruïdes o aixafades en el llarg de les operacions ofensives de l'Exèrcit Soviètic 220 divisions alemanyes, els hitlerians, donant sempre la més gran importància al front germano-soviètic, mifançani mobilitzacions «super-totals», van poder llançar en aquest front, el novembre del 1944, 204 divisions, de les quals 180 eren alemanyes.

Quan, en fi, acabaments de desembre del 1944, els nazis van emprendre el front occidental l'ofensiva dels Ardennes, i van trencar el front, amb la qual cosa van crear una situació ben difícil

«LES MARES GALLEGUES NO PAREIXEN ESCLAUS»

DIUEN ELS GUERRILLERS DE GALICIA A PASIONARIA

Sigmadat per cap de la quarta agrupació guerrillera de Galícia, Moncho, la camarada colors llaurada ha rebut una carta en la qual després d'agrair-li emocionat la salutació que el secretari general del P. C. d'E. va adreçar a poc a poc a aquells abnegats combatents de la República, es diu, entre altres coses:

«Més que amb promeses volem respondre a la tena guerra amb fets. Tot el que fins ara hem fet no considerem poc. Estem convençuts que el final victoriós d'aquesta lluita depèn principalment de nosaltres, de la unitat combatent de tots els espanyols amb dignitat i vergonya. I no hi haurem res ni ningú que ens faci desviar d'aquest camí. Sabem que els obstacles són grans, que els enemics de la Democràcia abunden. Però hi ha quelcom que està per damunt dels obstacles i enemics: la increbentable decisió del nostre poble de conquistar la llibertat i defensar la independència nacional.»

Galícia, aquesta terra màrtir i heroica que, com tu dius, «paga un goriós tribut de sang i de vides dels seus millors fills a la santa causa de la llibertat d'Espanya»; aquest poble que ha parit un Fonto, un Vilaboy, un Manolito Bello té fe absoluta en la victòria de la República. Galícia té encara molts milers de Fontes i de Vilaboy, els té i té perquè les mares gallegues no pareixen esclaus, perquè en cada dona gallega es troba una Manuela Sánchez, la immortal heroïna d'Arres.

Camarada Pasionaria: No mereixes menys el nostre respecte i el nostre amor que els herois que has dedicat-nos una salutació especial. Tasseguem, però, que donem la sang i la vida per tal d'ésser dignes de la teva estima.»

«LES MARES GALLEGUES NO PAREIXEN ESCLAUS»

DIUEN ELS GUERRILLERS DE GALICIA A PASIONARIA

Sigmadat per cap de la quarta agrupació guerrillera de Galícia, Moncho, la camarada colors llaurada ha rebut una carta en la qual després d'agrair-li emocionat la salutació que el secretari general del P. C. d'E. va adreçar a poc a poc a aquells abnegats combatents de la República, es diu, entre altres coses:

«Més que amb promeses volem respondre a la tena guerra amb fets. Tot el que fins ara hem fet no considerem poc. Estem convençuts que el final victoriós d'aquesta lluita depèn principalment de nosaltres, de la unitat combatent de tots els espanyols amb dignitat i vergonya. I no hi haurem res ni ningú que ens faci desviar d'aquest camí. Sabem que els obstacles són grans, que els enemics de la Democràcia abunden. Però hi ha quelcom que està per damunt dels obstacles i enemics: la increbentable decisió del nostre poble de conquistar la llibertat i defensar la independència nacional.»

Galícia, aquesta terra màrtir i heroica que, com tu dius, «paga un goriós tribut de sang i de vides dels seus millors fills a la santa causa de la llibertat d'Espanya»; aquest poble que ha parit un Fonto, un Vilaboy, un Manolito Bello té fe absoluta en la victòria de la República. Galícia té encara molts milers de Fontes i de Vilaboy, els té i té perquè les mares gallegues no pareixen esclaus, perquè en cada dona gallega es troba una Manuela Sánchez, la immortal heroïna d'Arres.

Camarada Pasionaria: No mereixes menys el nostre respecte i el nostre amor que els herois que has dedicat-nos una salutació especial. Tasseguem, però, que donem la sang i la vida per tal d'ésser dignes de la teva estima.»

ALLO PEL QUAL HAN VOTAT

«Precisament és allò que molts periodistes estrangers han trobat a manca. Ací no hi ha hagut material per a fer sensació amb edicions especials: no hi ha hagut cap tret ni s'ha vessat cap gota de sang. Hi ha hagut un silenci complet, ple de dignitat. Però a Txecoslovàquia hem vist quelcom més, una cosa completament nova que alguns no han sabut o no han volgut veure: la fe indestructible en la victòria final, acompanyada de la consciència de la força personal interior. Durant la campanya electoral, com el dia de les eleccions, s'ha manifestat una voluntat de granit per la unió.

«El poble txecoslovac s'ha pronunciat i s'ha pronunciat

VOLUNTAT I MANDAT del poble

per Dolores IBARRURI

DES del Llevant guerriller i republicà, salta per damunt de les fronteres la veu de la resistència popular que crida els espanyols antifranquistes a la concòrdia i a la unitat per a la lluita per l'enderrocament de la tirania feixista del general Franco.

Per als febles d'esperit i per aquells altres que viuen més preocupats a trobar la forma de servir i recolzar les castes reaccionàries culpables de la ruïna i de la misèria del nostre país que no pas d'ajudar el poble en la seva lluita heroica, la crida dels guerrillers per la constitució del Consell Central de la Resistència és una lliçó i és un advertiment.

Lligó de fermesa, de coratge, de confiança en la voluntat democràtica i republicana del poble; de fe en el futur lliure d'Espanya. I advertiment serà i lleial, dada irrecusable per a un demà proper que dins de l'Espanya plena de presons i de forques i acorralada per assassins i botxins batega, amb creixent vigor, una nova Espanya: l'Espanya que s'trempana en els combats per la República, l'Espanya que s'endurirà en la lluita clandestina i amb la qual hauran de comptar quan es tractarà de donar al problema espanyol la solució exigida pel poble: la solució democràtica i republicana.

per arribar al nivell de producció del 1935 els cal una injecció de més de mil milions de dòlars que els permeti de fer front a les dificultats. Però dubten de la possibilitat d'obtenir aquest ajut, amb el manteniment del règim actual, i el seu març polític comencen a perfilar-se la corona i el ceptre en lloc del jou i les flexes del falangisme.

Els homes que participen en la lluita guerrillera i en la resistència a Espanya coneixen perfectament la situació del país, l'estat d'ànim de les masses i consideren que mai no hi ha hagut més bones condicions per a coordinar i organitzar amb possibilitats d'una ràpida victòria la lluita contra el franquisme.

Abnegats combatents de la República, en lloc de tractar d'imposar o fer prevaler llurs pròpies conviccions—amb un dret que ningú no podria negar raonablement als que cada dia es juguen la vida per elles—proclamen fermament i davant de tot el país i del món sencer que, com a democràtics sincers, atacaran la decisió del poble en l'elecció del règim pel qual Espanya s'ha de governar.

país desitgen que la situació canviï, però que temen allò que aquest canvi podria significar, cerquen indecisos una sortida sense atrevir-se a formular llurs aspiracions per por d'ésser mal interpretats, la crida dels guerrillers per a formar el Consell Central de la Resistència els obre un camí, l'únic, que pot conduir a una solució justa i impedir aquesta catàstrofe que els fa tanta por.

Aquesta crida de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i d'Aragó és sobretot oportuna per tal com arriba a temps perquè les forces republicanes i democràtiques examinin llurs posicions i rectifiquin errors que poden portar més irremediabils a la causa de l'alliberament d'Espanya.

La possibilitat que el problema espanyol pugui ésser tractat a l'Assemblea de les Nacions Unides que tindrà lloc a París el setembre d'aquest any, obliga tots a examinar la situació de divisió en què es troben les forces republicanes i cercar, a costa dels esforços i sacrificis que calgui, la unió que les circumstàncies exigeixen, per tal que la veu de l'Espanya repu-

arquia i del feixisme i que s'han convençut que únicament amb la República veuran satisfetes llurs ànsies de terra i de justícia, de pau, de llibertat i de progrés.

Això ho comprovem diàriament els guerrillers de Llevant i de Galícia, d'Aragó, d'Extremadura i d'Andalusia que troben en els pègoss i en els obrers llurs més fidels col·laboradors i segurs recolzaments en la lluita contra el franquisme. I en darrera instància, això serà el que decidirà.

Atenent-se a aquesta realitat esperancadora, els guerrillers han llançat llur invitació a la formació del Consell Central de la Resistència

«per aplegar i coordinar els esforços valerosos realitzats per milers i milers de patriotes a tot el llarg del país, per a donar més eficàcia i amplitud a la nostra lluita, que només pot acabar amb la derrota del franquisme i la victòria de la República (Crida guerrillera).

A les fàbriques i a les mines, als tallers, a les casernes, a l'esquadra a les sales de banderes, a les esglésies, a les barriades obreres, als pobles rurals, als instituts i universitats, al moviment nacional democràtic de Catalunya, Euzkadi i Galícia; entre els regionalistes valencians i adalosos; a la Castella bregol i llar de la unitat espanyola, a Aragó i a Astúries, la veu dels guerrillers de Llevant serà, sense cap mena de dubte, impuls i acció per a la formació de Consells de la Resistència, aglutinant patriòtic que unirà i encendrà les voluntats en la reconquesta de la democràcia per a donar al poble possibilitat d'elecció i de decisió.

A l'emigració, aquest crit patriòtic sorgit de l'entranya de l'Espanya que lluita, de l'Espanya que no es sotmet, pot i ha d'ésser el començament d'una activitat més àmplia per ajudar la resistència, així com el punt de convergència de la voluntat de lluita de la majoria de l'emigració republicana, expressada ben recentment en el document signat pel senyor José Giral i destacades personalitats republicanes en els milers i milers de signatures que han subscrit aquest document i que demostren sense equívocs els desigs d'unitat dels republicans que no renuncien a ésser-ho i de les forces populars espanyoles.

El Partit Comunista d'Espanya, fent-se ressò de la crida guerrillera, treballarà amb tot entusiasme a l'interior del país i a l'emigració i portarà a tots els països i a tots els llocs on hi hagi un grup d'amics de l'Espanya republicana i democràtica la veu del poble espanyol, que en la viril decisió dels guerrillers de Llevant i d'Aragó expressa la seva voluntat de continuar la lluita fins a l'alliberament de la nostra pàtria de l'opressió franquista.

amb la certesa de no ésser defraudats, expressem la nostra confiança que els guerrillers de Llevant i tota la resistència espanyola no es veuran mancats del recolzament ni de la solidaritat dels veritables democràtics, dels treballadors de tots els països.

Secundar la crida guerrillera no significa pas renunciar a recolzar les institucions de la República a l'emigració.

El Partit Comunista defensa les institucions republicanes encara que no està d'acord ni amb la composició actual del Govern republicà ni amb l'existència simbòlica d'aquestes institucions, simbolisme còmplice de la política capituladora d'aquells que han perdut la fe en el poble si només esperen un «gest» dels imperialistes anglo-nordamericans que els permeti de justificar llur renúncia a la lluita per a la República, en l'oposició de la reacció internacional al restabliment de la democràcia a Espanya.

Sobre això vull dir que les forces autènticament republicanes i democràtiques no s'han d'alarmar massa davant la defeció de certa gent que, havent renunciat a la lluita i a la República, cerquen acullir al calor de les ales de la monarquia que les forces reaccionàries imperialistes ofereixen com a solució.

Per a ocupar els llocs que ells abandonen arriben milers i centenars de milers de pègoss, d'obrers, d'intel·lectuals, de menestrals que han viscut l'experiència de la mon-

Guerrillers d'Espanya, herois de la independència nacional.

No han elaborat un programa per tal de no obligar «a priori» els que sense estar totalment d'acord amb l'actitud decididament republicana dels guerrillers estan, amb tot, disposats a lluitar per acabar amb aquesta situació. Deixen al criteri dels representants de les forces republicanes i antifranquistes, reunits en el Consell Central de la Resistència, la missió d'elaborar aquest programa que pot ésser el programa del ressorgiment d'una Espanya democràtica, sobirana i independent.

La crida dels guerrillers llevantins és l'afirmació rotunda de no romandre al marge quan es negocia i s'intriga sobre els destins d'Espanya. Aquesta crida és un NO! abrandat i decidit als que, en nom d'una democràcia deixada a borda, pretenen salvar els privilegis de les castes reaccionàries culpables de l'enfonsament d'Espanya, amb l'entronització al nostre país d'un règim antidemocràtic que deixi en peu el monstruós aparell repressiu del franquisme, que revitalitzi l'opressió secular de les masses pègosses.

Per aquells que a l'interior del país

blicana trobi eco i les seves peticions recolzament entre els representants dels països democràtics.

I si per a cada direcció de partit d'organitzacions obreres i republicanes la crida dels guerrillers és una apel·lació indefugible a la unitat, per al Govern del senyor Albornoz és un toc d'atenció davant del qual no pot romandre indiferent sense una gran risc per a la seva pròpia existència, la qual, com la de qualsevol Govern, només pot justificar-se en la mesura en què recolzi i sostingui els que lluiten a l'interior del país.

D'acord amb la crida de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i d'Aragó, el Partit Comunista d'Espanya s'adhereix amb entusiasme a la proposició dels combatents que, dia rera dia, van guanyant per a la República i la democràcia, sense escatimar esforços i sacrificis, noves forces i recolzaments més decidits.

El Partit Comunista defensa les institucions republicanes encara que no està d'acord ni amb la composició actual del Govern republicà ni amb l'existència simbòlica d'aquestes institucions, simbolisme còmplice de la política capituladora d'aquells que han perdut la fe en el poble si només esperen un «gest» dels imperialistes anglo-nordamericans que els permeti de justificar llur renúncia a la lluita per a la República, en l'oposició de la reacció internacional al restabliment de la democràcia a Espanya.

COMUNICAT

del Buró Polític del P.C. d'Espanya

«El Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya s'ha reunit per a examinar la crida que l'Agrupació Guerrillera de Llevant i d'Aragó ha adreçat a totes les forces de la resistència i al poble espanyol.»

El Buró Polític ha acordat enviar una salutació fraternal de combat a l'Agrupació Guerrillera de Llevant i d'Aragó i felicitar-la per la seva justa i patriòtica iniciativa de crear el Consell Central de la Resistència.

El Buró Polític declara la seva identificació política amb el contingut i la proposta de la Crida i decideix recomanar a totes les organitzacions i militants del Partit que li donin el més gran recolzament en tots els ordres a fi que la iniciativa de crear el Consell Central de la Resistència pugui tenir aviat l'adhesió entusiasta i la col·laboració de tots els republicans i antifranquistes.

Per assolir això, en unió de totes les forces republicanes i democràtiques, el Partit Comunista no regatejarà cap esforç, convençut que així contribuirà poderosament a impulsar la lluita unitària del poble pel seu alliberament, per l'enderrocament del règim franquista i pel restabliment de la República, per assegurar la independència i sobirania nacional d'Espanya.

1 de juny del 1948.

LA FALANGE TROBA QUE ELS CARRECS GASTEN L'HOMME I FRANCO?

Parlant del cafre Labadie Otermin que fa de governador de Taragona, cap «provincial» de Falange, el «Diario Español» d'aquella ciutat, ha escrit en ocasió dels quatre anys d'aquest pontificat:

«...El número de Ayuntamientos existente en la provincia es de 181; de ellos fueron renovados totalmente setenta y siete, y parcialmente setenta y cuatro, quedando confinados los restantes. Igualmente, durante los cuatro años, fueron nombrados ciento diez y nueve alcaldes, y seiscientos setenta y cinco concejales, así como ciento uno jefes locales

Fets de la lluita del poble de Catalunya

Vagues, protestes, manifestacions, actes de recordança contats pel periòdic clandestí de la U. G. T. "LAS NOTICIAS"

Tenim davant nostre diversos números de «Las Noticias» el valent portaveu clandestí de la Unió General de Treballadors de Catalunya que apareix a Barcelona, més darrera més, malgrat la repressió franquista, malgrat els cops de la policia.

Modest, però vibrant d'entusiasme combatent «Las Noticias» fa sentir la veu de la classe obrera de Catalunya, d'aquesta classe obrera que no s'ha resignat a ésser esclava del franquisme i que lluita per la República i la democràcia. Consignes de lluita, orientacions, denúncies contra el terror de Franco, recordances de les grans lluites popu-

lars... Les pàgines de «Las Noticias» s'omplenen de fets de lluites, del balanç de les accions de la classe obrera de Catalunya per les seves reivindicacions immediates que es lliguen en la lluita contra el règim, amb el gran combat patriòtic per la República i les llibertats nacionals de Catalunya.

«Las Noticias» mostra a tota la classe obrera de Catalunya el camí a seguir; és el crit dels milers de homes abnegats. És l'orientació segura i consegüent en la lluita per la unitat sindical de la classe obrera, per l'organització de la lluita per millors condicions de treball, per forçar els esbirros de treball, per forçar els esbirros falangistes de les fàbriques i obrers dels tallers i de les oficines. Perquè, units, els obrers de la U.G.T. i de la C.N.T. forgin en el combat diari per les reivindicacions i els anells que els són comuns, la veritable unitat obrera revolucionària, patriòtica i republicana.

LLUITES I VICTORIES

Els obrers de «Lluis Hispania», de Sant Feliu de Llobregat, demanen un augment del 40 p.100 sobre el jornal de base i del 20 p.100 sobre les hores extraordinàries. Malgrat les maniobres dilatories de la direcció, la decisió unitària de tots els treballadors que disminueixen la producció, l'empresa es veu obligada a cedir i a proporcionar, a més dels augments de sou, més queviures i roba de treball.

Gener, febrer... vagues a la indústria tèxtil i victòries dels obrers de diverses empreses. A la «Harry Walker», a la «Dubles», de Sant Boi de Llobregat, a la «C.A.N.E.», on treballen més de 700 obrers, a «Societat General de Publicacions, S.A.», a la fàbrica de panys «M.O.N.T.», disminueixen la producció i obliguen les empreses a capitular.

A la fàbrica «Hijos de Rogelio

Cartes a Barcelona dels 80 patriotes catalans

per salvar la vida dels 80 patriotes catalans

El grup parlamentari d'amistat franco-espanyola

El Buró del Grup Parlamentari d'amistat franco-espanyola s'ha adreçat al senyor Georges Bidault, ministre d'Afers estrangers del Govern francès, reclamant que intervingui per tal que els 80 patriotes catalans processats a Barcelona no siguin jutjats per un tribunal militar, sinó davant un Tribunal civil i amb garanties de defensa.

Protestes sindicals.

Les Sessions sindicals agrupades en el Sindicat de la Metal·lúrgia de Saint-Denis han adreçat cartes de protesta contra els procediments terroristes del franquisme a l'Alcalde de Barcelona, al bisbe i al Tribunal número 2.

Dos Ajuntaments que protesten.

Els Consells Municipals de Drancy i Argenteuil han acordat adreçar-se a l'Ajuntament de Barcelona protestant contra el terror franquista i reclamant que els 80 patriotes catalans siguin jutjats per un tribunal civil.

Els obrers de la fàbrica «Compein».

Els obrers de la fàbrica «Compein» de Courbevoie (Seine) han adreçat sengles cartes als Consells de la Gran Bretanya i dels Estats Units a Barcelona reclamant llur intervenció a favor dels 80 patriotes catalans processats.

S'incrementa la mobilització a París.

El Comitè d'Empresa de la fàbrica S. N. C. A. S. E. del departament del Sena i Oise ha adreçat cartes a les autoritats de Barcelona.

Els obrers d'aquesta mateixa fàbrica han redactat diverses lletres que han estat enviades a Barcelona amb més de 2.800 signatures i amb aquest motiu han efectuat entre ells una recaptació que ha donat 3.570 francs per ajudar la lluita antifranquista.

Els treballadors empleats als dipòsits nordamericans d'Ile St. Servain (Sena) han adreçat a les autoritats franquistes de Barcelona diverses lletres amb centenars de signatures.

El districte XI' contra el terror franquista.

Aquest popular districte de París ha vibrat d'indignació davant el nou crim que el franquisme prepara a Barcelona. Més de 15.000 ciutadans francesos han signat centenars de cartes adreçades a les autoritats franquistes de Barcelona.

Els Sindicats de la Construcció.

Els Sindicats de la Construcció de la regió parisenca han enviat lletres al Tribunal Militar, bisbe i alcalde de Barcelona protestant contra el procés dels 80 patriotes catalans i exigint que la causa es vegi davant un Tribunal civil.

L'alcalde de Poissy.

L'alcalde de Poissy (Sena i Oise) ha adreçat una carta a l'alcalde de Barcelona demanant que intervingui a favor dels 80 patriotes catalans.

El Congrés d'Indústries Químiques.

El Congrés Nacional de la Federació d'Indústries Químiques de França ha aprovat una resolució, en nom dels seus 160.000 adherents, en

la qual s'aixeca contra els procediments salvatges de la «justicia» franquista i reclama garanties i un Tribunal civil per als 80 patriotes catalans.

amb motiu d'aquest Congrés, les delegacions estrangeres que hi han assistit han adreçat en el mateix sentit una enèrgica carta al capità signada a Brussel·les. Entre altres, el Sindicat d'Indústries Químiques de Roma i el secretari general de la Federació Nacional d'Itàlia; els tres delegats del Sindicat d'Indústries Químiques de Suïssa i els dos delegats del d'Holanda; la Delegació polonesa ha fet constar en la carta que ha signat en nom dels 130.000 treballadors de la indústria a Polònia i la delegació de Monaco.

Una carta d'Unió Republicana a Joan COMORERA

El nostre secretari general, company Joan Comorera, ha rebut una atenta carta del Comitè Directiu d'Unió Republicana expressant-li la seva solidaritat amb els 80 patriotes catalans processats a Barcelona.

La carta assenyala que han pres mesures perquè els organismes competents facin les gestions oportunes per tal de salvar la vida i la llibertat dels herois que Franco pretén assassinar.

Intensa mobilització als Pirineus Orientals.

Hi ha una gran indignació entre els ciutadans francesos d'aquest departament davant del nou increment del terror franquista. Només de Perpinyà s'han enviat un grapat de cartes amb milers de signatures. Entre aquestes volem citar les següents:

Cinc cartes amb 545 signatures al Consol de França a Barcelona; 9 cartes amb 524 signatures al ministre d'Afers estrangers de França; 5 cartes amb 246 signatures al secretari d'Estat dels Estats Units; 7 cartes amb 211 signatures al Jutjat número 2 de Barcelona; 5 cartes amb 123 signatures al governador de Barcelona; 3 cartes amb 80 signatures a l'alcalde de Barcelona; 4 cartes amb 73 signatures al bisbe de Barcelona.

També han estat enviades unes altres 97 cartes, adreçades a diferents organismes franquistes amb un total de més de 3.000 signatures.

Geret.

Fent-se ressò de la indignació que el nou procés que Franco prepara contra els patriotes catalans a Catalunya republicana i antifranquista ha provocat entre les forces democràtiques d'aquesta localitat dels Pirineus Orientals, el Comitè local d'Alliberació ha adreçat una protesta al governador de Barcelona.

En el mateix sentit el Comitè local del Front Nacional s'ha adreçat també al governador civil de Barcelona.

Les dues cartes han estat legalitzades pel segell de l'Ajuntament de Ceret.

Els Sindicats de Perpinyà.

Trenta Sindicats de Perpinyà han adreçat cartes a les autoritats governamentals franceses perquè aquestes intervinguin per salvar la vida i la llibertat dels 80 patriotes catalans processats a Barcelona.

L'Ajuntament de Fillols.

L'Ajuntament de Fillols (P. O.) s'ha adreçat al Govern de la República francesa demanant que intercedeixi a prop de les autoritats franquistes per tal que els 80 patriotes catalans processats a Barcelona siguin jutjats per un Tribunal civil.

Els minaires de Sahorre.

Els obrers de les mines de Sahorre (P. O.) s'han adreçat al Partit de Justícia de Barcelona protestant contra el terror franquista i demanant un procés civil per als encarcerats en el procés que Franco està preparant contra els patriotes catalans.

«Construccions Solana»

Els treballadors d'aquesta empresa de Perpinyà s'han adreçat al Consol francès de Barcelona demanant que intervingui a favor dels 80 patriotes en perill de mort.

A Bages.

L'organització de la C. G. T. d'aquesta població de Pirineus Orientals ha mobilitzat tots els seus afiliats perquè protestin contra el procés franquista. En llur nom, el Comitè local de la Central sindical francesa ha adreçat cartes al senyor Georges Bidault, al ministre d'Afers estrangers de França, a l'Estats Units, a la F. S. M.

A Thuir.

Els obrers de la C. G. T. de Thuir (P. O.) han adreçat demanant que s'aturi el terror franquista i es donin garanties als 80 patriotes catalans, 4 cartes a l'O.N.U. i 1 carta al Govern de la República francesa.

A St. Paul-de-Fenouillet.

Els Comitès locals del S.F.I.O. i de la C.G.T. de St. Paul-de-Fenouillet (Pirineus Orientals) han adreçat sengles cartes a l'O.N.U. i a la F. S. M. demanant la intervenció d'aquests organismes internacionals a favor dels 80 patriotes catalans en perill de mort.

Mobilització dels democràtics de l'Herault.

Tota la població francesa d'aquest departament ha vibrat d'indignació en assabentar-se que Franco preparava un nou crim contra 80 patriotes catalans.

A Montpellier, a Beziers, a Clermont-Ferrault, a Meze, a Agde, a Narbonne, a Perpinyà, a Cessan, a les vil·les i pobles, els democràtics francesos s'han mobilitzat i han signat innombrables cartes i resolucions demanant que el procés de Barcelona es celebri davant un Tribunal ordinari i amb garanties per als acusats.

Les primeres notícies que ens arriben d'aquest departament parlen de centenars de cartes amb milers de signatures adreçades pels democràtics francesos a totes les tendències a les autoritats franquistes de Barcelona, als consols francès britànic i nordamericà de Barcelona, així com al ministre d'Afers exteriors de França.

L'Ajuntament de Montpellier.

L'Ajuntament de Montpellier s'ha acordat per unanimitat en la seva sessió del dia del dia 14 de maig adreçar una resolució a l'Ajuntament de Barcelona demanant que es concedeixi als 80 patriotes catalans processats a Barcelona la mena de garanties i que el procés es celebri davant d'un Tribunal civil.

UN 14 D'ABRIL DE LLUITA

Aquests números de «Las Noticias» ens parlen també de les lluites de la classe obrera catalana el 14 d'abril. Malgrat que una sèrie de manifestacions combatives de la classe obrera i del poble de Catalunya volem arribar a assenyalar dos casos que demostren la iniciativa dels obrers catalans en la seva lluita contra el règim de Franco.

A la «Maquinista Marítima y Terrestre» de Barcelona, per exemple, com en la majoria de les cases, el treballa deu hores al dia, ja que amb el salari de vuit hores no es pot viure. El dia 14 d'abril els obrers de taller, els obrers deixaven el treball durant mitja hora i després pressa va haver d'acceptar aquesta manifestació política d'amor a la record de la República.

Tots aquests fets demostren el nostre orgull amb la nostra classe obrera al davant, no he pas de lluitar contra el franquisme i el terror que el boiri del Pardo és al